

Arrest

**nr. 339 228 van 12 januari 2026
in de zaak RvV X / IX**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HAUWEN
Rue de Chaudfontaine 11
4020 LIÈGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 mei 2025 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en zijn advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat Mr. C. HAUWEN verschijnt voor de verzoekende partij. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij (hierna: verzoeker), die verklaart over de Colombiaanse nationaliteit te beschikken, diende op 12 november 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 28 januari 2025 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. Op 12 maart 2025 wordt verzoeker gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. Op 31 maart 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing betreft de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent geboren op 1 augustus 1986 in Madrid, Cundinamarca, Colombia. U heeft twee kinderen met uw partner, van wie u sinds enkele maanden feitelijk gescheiden bent. U woonde sinds vier maanden tot uw vertrek naar België samen met uw zoon in de wijk Zaragoza, Madrid. Daarvoor woonde u samen met uw partner en dochter in de wijk La Magnolia.

Vier of vijf jaar geleden bent u een bedrijf gestart waarmee u interieurrenovaties uitvoert.

Op 25 september 2024 werd u tijdens uw werk aan een appartement in het wooncomplex La Prosperidad benaderd door vijf Venezolanen die u bedreigden. Ze zeiden tegen u dat ze u niet meer wilden zien in dat wooncomplex, en dat er anders iets met u zou gebeuren. Vijftien dagen later werd u in een ander wooncomplex, Oliva, door dezelfde Venezolanen benaderd die u opnieuw bedreigden. Deze keer schrok u. U liet uw gereedschap achter in het wooncomplex waar u aan het werk was, en dook onder in uw eigen appartement.

Op 2 oktober 2024 kwam uw zoon thuis van school en vertelde hij u al huilend dat hij in elkaar geslagen was door Venezolanen en dat zijn gsm gestolen was. U vermoedt dat het dezelfde Venezolanen zijn die u bedreigden. Sindsdien haalde u uw zoon van school.

Op 18 oktober 2024 ging u klacht indienen bij de Fiscalía, daar wilden ze eerst uw klacht niet aanvaarden. U ging de dag erna naar de politie, maar daar zeiden ze dat de Fiscalía u moest helpen. De dag daarna ging u terug naar de Fiscalía en daar aanvaardden ze dan uw klacht.

Rond midden oktober besloot u Colombia samen met uw zoon te verlaten. U vertrok op 7 november 2024 naar België, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende op 12 november 2024.

Ergens in december, een maand na uw aankomst in België, ontving u een dreigbericht waarin u om geld geëist werd. Eerst schonk u er niet veel aandacht aan, maar later stuurden ze u dat ze ook in contact stonden met uw vrouw en dochter in Colombia. U ontving ook foto's en video's van uw vrouw en dochter. Hierop contacteerde u uw vrouw om te zeggen dat u bedreigd werd en om te vragen of ze zich achtervolgd voelde, maar ze zei van niet. Sindsdien verhuist ze in het rond samen met uw dochter, maar u weet niet waar. Een maand geleden ontving u de laatste keer een dreigbericht.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u dat u en uw familie vermoord zouden worden. In hoofde van uw minderjarige zoon vreest u hetzelfde lot.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u de volgende documenten voor:

- Paspoort en identiteitskaart van uzelf en uw zoon*
- Een kopie van uw business card*
- Foto's van de verwondingen van uw zoon*
- Uw klacht bij de Fiscalía*
- Dreigberichten op WhatsApp en de foto's die uw belagers u doorstuurden*
- Posts over de veiligheidssituatie in Madrid, Cundinamarca*
- Uw vliegtickets en die van uw zoon*

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud stelt het CGVS vast dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

1. *Het is ongeloofwaardig dat u vervolgd wordt door Venezolanen.*

1.1 *De gedragingen van uw belagers zoals u ze schetst in uw verklaringen zijn onaannemelijk wegens een gebrek aan logica.*

- U kunt geen concrete aanleiding geven waarom u specifiek het doelwit was of welk belang zij hadden bij uw vertrek (CGVS Notities persoonlijk onderhoud 24/31013, 12 maart 2025, p. 13, 17, 22-23 31). Er is geen*

conflict, geen zakelijke rivaliteit, geen voorgeschiedenis, noch enig ander motief dat verklaart waarom deze personen u bedreigen. U hier specifiek naar gepeild, komt u dan ook niet verder dan te stellen het zelf ook niet te begrijpen (CGVS, p. 17). In dit licht is het volstrekt onlogisch dat deze personen zoveel inspanningen zouden leveren om u te blijven bedreigen, uw familie te achtervolgen of zelfs te elimineren, zoals u vreest. In uw beschrijving ontbreekt elke nuance of opbouw in de gebeurtenissen en gaan uw belagers over naar een zeer drastische aanpak die bovendien veel moeite en inzet vraagt.

- Het is onlogisch dat er ondanks het feit dat u hen nooit betaalde, zoals ze eisten in de dreigberichten, zenoit concrete stappen genomen hebben om hun dreigementen naar uw familie toe waar te maken. Volgens uw verklaringen wisten uw belagers hun locatie wel te achterhalen, aangezien ze er foto's van doorstuurden (CGVS, p. 30-31). Als u effectief gevisieerd zou worden, vertonen uw belagers hier geen logisch gedrag.

1.2 Uw houding en gedrag kunnen niet verzoend worden met de door u ingeroepen vrees.

- Enerzijds bent u halsoverkop uit Colombia gevlucht na slechts twee confrontaties op uw werk, zonder dat u concreet wist wie uw belagers waren of waarom u gevisieerd werd. U heeft bovendien geen enkele poging ondernomen om meer informatie over hen in te winnen (CGVS, p. 22).

- Anderzijds bent u pas twee weken nadat uw zoon in elkaar geslagen werd een klacht gaan indienen bij de Colombiaanse politie (CGVS, p. 21). Uw verklaring dat u bang was om op straat te gaan, is niet overtuigend. Gevraagd naar de reden waarom u twee weken later toch besloot klacht neer te leggen, geeft u enkel aan dat u zich bedreigd voelde. Dit biedt geen concrete verklaring voor uw eerdere afwachtende houding en wekt de indruk dat de klacht eerder werd ingediend met het oog op uw asielaanvraag dan als een reactie op een reëel gevaar (CGVS, p. 29).

- Bovendien heeft u uw klacht niet actief opgevolgd, ondanks nieuwe bedreigingen en bewijsstukken (CGVS, p.20-21, 29-30). Zo bent u niet op de hoogte dat uw klacht al op inactief staat sinds 20 november 2024 (CGVS, p. 32; zie document 1 blauwe map). Dit gebrek aan proactief handelen staat haaks op de ernst van de dreiging die u schetst en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees.

1.3 Uw verklaringen over de bedreigingen en de klacht zijn opmerkelijk vaag, nonchalant en op sommige plaatsen onsamenhangend, wat verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten ondergraaft.

- U toont weinig interesse in de dreigberichten die u ontving en het vergt meerdere vragen vooraleer u tot een concreter antwoord komt: u weet niet hoeveel berichten u kreeg, wanneer u ze ontving, noch wat er precies in het eerste bericht stond (CGVS p. 14-16).

- U legt onsamenhangende verklaringen af over de volgorde van de door u geschetste feiten. Zo verklaart u dat u pas vijftien dagen na de eerste confrontatie, die plaatsvond op 25 september, opnieuw benaderd werd door de Venezolanen (CGVS, p. 24). U verklaarde ook dat de aanval op uw zoon, die u situeert op 2 oktober, plaatsvond nadat u al twee keer benaderd was en u zich thuis binnen verschool (CGVS, p. 27-28). Erop gewezen dat de chronologie niet klopt, blijft u erbij dat het vijftien dagen waren en dat u ook zeker bent van de datum waarop uw zoon aangevallen werd. Ook over de veiligheidsmaatregelen genomen door uw vrouw en dochter legt u incoherente verklaringen af. Zo zouden ze al vijf maanden sinds het persoonlijk onderhoud, dus sinds oktober, aan het verhuizen zijn (CGVS, p. 6-7). Later verklaart u echter dat u uw vrouw pas inlichtte over de bedreigingen in december, en dat ze sindsdien steeds opnieuw verhuizen (CGVS, p. 25-26). U met deze tegenstrijdige volgorde geconfronteerd, verklaart u dat u zich de exacte data niet goed herinnert en dat u niet goed bent met exacte data (CGVS, p. 27). Wanneer u uiteindelijk geconfronteerd wordt met het feit dat volgens uw eigen verklaringen uw laatste werkdag een maand vóór de eerste benadering door de Venezolanen plaatsvond, wat niet mogelijk is aangezien u zegt benaderd te zijn tijdens uw werk, geeft u wederom als excuus dat u geen exacte data kent. (CGVS, p. 9, 31-32). Zulke verklaringen kunnen niet overtuigen. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u er immers tot meer dan vijf keer toe op gewezen dat bij 'wanneer vragen', exacte data niet nodig zijn, maar dat het belangrijk is om een schatting/een correcte chronologie te geven, zodat er licht geworpen kan worden op de volgorde van de gebeurtenissen (CGVS, p. 9, 10, 12, 14, 16, 26-27).

U heeft niet aannemelijk kunnen maken dat u vervolgd wordt door Venezolanen in Colombia. De optelsom van deze bevindingen leidt ertoe dat de status van vluchteling u niet kan worden toegekend. Evenmin voldoet uw situatie aan de voorwaarden voor subsidiaire bescherming volgens artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet

2. Uw documenten kunnen deze bevindingen niet ombuigen.

- Uw paspoort, identiteitskaart en die van uw zoon, uw business card, uw vliegtickets tonen louter uw identiteit aan, dewelke het CGVS niet betwist.

- De foto's van de verwondingen van uw zoon zijn niet gedateerd, en hebben bijgevolg zeer beperkte bewijswaarde. Het is voor het CGVS daarenboven onmogelijk te weten wanneer en in welke omstandigheden deze foto's werden genomen.

- Aan de schermafbeeldingen van WhatsApp en foto's die u toegestuurd kreeg kan slechts beperkte bewijswaarde worden gehecht in de mate dat ze kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, wat hier

niet het geval is. Het is voor het CGVS overigens onmogelijk te weten wie deze berichten stuurde en in welke context dat gebeurde.

- Wat betreft uw aangifte bij La Fiscalía op 18 oktober 2024 dient het volgende te worden opgemerkt. Aangiftes en getuigenissen zijn gebaseerd op eigen verklaringen, die iedereen kan afleggen, en missen daardoor objectieve bewijswaarde. Zonder geloofwaardige en plausibele verklaringen hebben dergelijke documenten geen bewijskracht. Deze documenten hebben slechts een ondersteunende functie en kunnen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas niet herstellen. Bovendien werd uw klacht al gearchiveerd door de Fiscalía op basis van art. 79 van de Colombiaanse wet 906 van 2004, wat wil zeggen dat er door een rechter geoordeeld werd dat er geen redenen zijn aan te nemen dat het om een misdaad gaat, of dat het überhaupt zelfs heeft plaatsgevonden (zie document 1 en 2 blauwe map).
- De foto van de politiebadge heeft slechts zeer beperkte bewijswaarde. De foto is niet gedateerd en het is voor het CGVS onmogelijk te weten in welke context deze foto gemaakt werd.
- De door u voorgelegde posts over de veiligheidssituatie in Madrid vermelden slechts de algemene situatie, die u, zoals hierboven uiteengezet, niet hebt kunnen doortrekken naar een gegronde vrees wat u betreft.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetá. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op

het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet...."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3 tot en met 48/9 van de Vreemdelingenwet. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker het CGVS tevens verwijt een onzorgvuldige en onredelijke beoordeling te hebben gemaakt van zijn verklaringen, van de overgelegde bewijsstukken en van de algemene veiligheidssituatie in Colombia, in het bijzonder in Madrid (departement Cundinamarca).

2.2. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening houdt met zijn persoonlijk profiel en met de context waarin de feiten zich hebben voorgedaan.

Hij benadrukt dat eventuele onduidelijkheden of inconsistenties in zijn verklaringen, met name wat betreft data en chronologie, verklaard kunnen worden door begripsproblemen en stress tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

Verzoeker betoogt dat zijn status van zelfstandige en het gegeven dat hij altijd in de gemeente Madrid gelegen in het departement Cundinamarca heeft gewoond, niet worden betwist. Hij stelt dat de veiligheidssituatie in deze regio bijzonder zorgwekkend is. Volgens hem wijzen talrijke rapporten op een toename van geweld en criminaliteit, met name door de aanwezigheid van georganiseerde criminele groepen die deels bestaan uit Venezolaanse staatsburgers. Deze criminaliteit treft onder meer de bouwsector, waarin verzoeker als zelfstandige actief is. Verzoeker benadrukt dat deze criminele groepen zich onder meer

bezighouden met afpersing en geweld, waardoor een algemeen klimaat van onveiligheid ontstaat voor lokale ondernemers. Zijn professionele activiteit als zelfstandig aannemer zou hem volgens verzoeker bijzonder kwetsbaar hebben gemaakt voor dergelijke praktijken. Zijn relatief gunstige financiële situatie kan, zo stelt hij, aanleiding hebben gegeven tot jaloezie of pogingen tot afpersing, wat volgens hem een in de regio gekend fenomeen is.

Verzoeker verwijst vervolgens naar diverse rapporten en mediaberichten van onder meer FENALCO, Caracol Radio, Infobae, Razón Pública, Noticiero La Ruta de Occidente, Portafolio, IFM Noticias, en Noticias Día a Día, die betrekking hebben op afpersing, georganiseerde criminaliteit en de veiligheidssituatie in Bogotá en het departement Cundinamarca. In deze bronnen worden de verschillende methoden beschreven die criminele groeperingen hanteren om handelaars onder druk te zetten. Verzoeker stelt dat deze werkwijzen overeenstemmen met de bedreigingen die hij zelf heeft beschreven tijdens zijn persoonlijk onderhoud, wat volgens hem de geloofwaardigheid van zijn relaas ondersteunt.

Aangaande het motief van zijn belagers betoogt verzoeker dat criminele groeperingen in Colombia vaak op willekeurige en opportunistische wijze optreden, en dat het feit dat men niet begrijpt waarom iemand het doelwit is juist eigen is aan maffia-achtig geweld. Dat hij geen precieze reden kan geven waarom hij werd gevisieerd, betekent volgens hem niet dat de dreiging niet bestond. Hij stelt dat het in zijn geval plausibel is dat hij de ernst van de situatie aanvoelde zonder het motief te kennen. Verder stelt verzoeker dat het trachten te achterhalen van meer informatie zijn eigen leven en dat van zijn naasten in gevaar zou hebben gebracht. Hij meent dat zijn snelle vertrek, gelet op de Colombiaanse context waarin afwachten vaak fataal is, een verstandige reactie was, en juist laat zien hoe duidelijk hij de ernst van het gevaar had ingeschat.

2.3. Verzoeker verwijst naar de verschillende documenten die hij heeft overgelegd, waaronder foto's van de verwondingen van zijn zoon, screenshots van bedreigingen via WhatsApp, een klacht bij de Fiscalía en zijn bedrijfskaart. Hij voert aan dat deze stukken samen, in tegenstelling tot wat het CGVS suggereert, een *prima facie*-bewijs vormen van de door hem aangehaalde feiten. Hij benadrukt dat het feit dat de bedreigingen gericht waren aan het telefoonnummer van zijn bedrijf bevestigt dat hij persoonlijk geïdentificeerd werd in zijn hoedanigheid van aannemer, wat de plausibiliteit van zijn verhaal aantoont. De foto's van zijn ex-partner en dochter die door zijn belagers werden genomen staven de directe bedreigingen aan het adres van zijn gezin, aldus verzoeker. Aangaande de klacht bij de Fiscalía wijst verzoeker erop dat de inhoud van deze klacht overeenstemt met zijn relaas, wat de geloofwaardigheid ervan bevestigt.

2.4. Met betrekking tot de bescherming door de nationale autoriteiten, stelt verzoeker dat hem ten onrechte een gebrek aan reactie wordt verweten. De vertraging bij het indienen van een klacht verklaart hij door zijn oprechte angst en zijn gevoel door de autoriteiten in de steek te zijn gelaten, zoals ook blijkt uit de houding van de Fiscalía. Het feit dat aan zijn klacht geen gevolg werd gegeven, bevestigt volgens hem het ontbreken van effectieve staatsbescherming in Colombia, waar zaken, zelfs in ernstige gevallen, vaak worden geseponeerd.

2.5. Ten slotte benadrukt verzoeker dat hij in Colombia beschikte over een stabiel bedrijf en een bevredigende economische situatie. Het feit dat hij deze situatie achterliet en slechts met één van zijn kinderen naar België kwam, zonder enig economisch migratieplan, wijst er volgens hem op dat zijn vertrek niet vrijwillig of opportunistisch was.

2.6. Verzoeker besluit dat hij, gelet op de door hem verstrekte informatie, de rampzalige veiligheidssituatie in Madrid, en de institutionele belemmeringen die hij ondervindt bij het verkrijgen van bescherming, een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

2.8. Verzoeker voegt geen nieuwe stukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

Op 13 oktober 2025 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie in Colombia en waarbij zij, via een consulteerbare weblink, verwijst naar de COI Focus "*Colombia. Veiligheidssituatie*" van 10 april 2025 als bijkomende informatiebron.

4. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

5. Juridisch kader

5.1. Bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de vaststellingen of motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van verzoekende partij daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte *‘beoordeling van feiten en omstandigheden’* in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste

instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling van het beroep

6.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoeker, die verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Madrid (departement Cundinamarca), stelt dat hij in september 2024 tijdens zijn werkzaamheden als aannemer tweemaal werd bedreigd door een groep Venezolaanse mannen, die hem verboden nog langer in bepaalde wooncomplexen te werken. Kort nadien werd zijn minderjarige zoon op straat mishandeld en beroofd door vermoedelijk dezelfde personen, waarna verzoeker zijn zoon van school hield en zich schuilhield in zijn woning. Verzoeker verklaart dat hij na deze feiten een klacht probeerde in te dienen bij de Colombiaanse autoriteiten, die aanvankelijk werd geweigerd en pas later door de Fiscalía werd aanvaard. Midden oktober 2024 besloot verzoeker Colombia samen met zijn zoon te verlaten en reisde hij begin november 2024 naar België, waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende. Ongeveer een maand na zijn aankomst in België ontving verzoeker via WhatsApp dreigberichten waarin geld werd geëist en waarbij ook zijn partner en dochter in Colombia werden gevisieerd. Verzoeker stelt dat zijn partner en dochter sindsdien regelmatig verhuizen en dat hij bij terugkeer naar Colombia vreest dat hijzelf en zijn familie zouden worden vermoord.

6.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Er wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat het niet aannemelijk is dat verzoeker in Colombia wordt gevisieerd door Venezolaanse criminelen. Zo wordt vastgesteld (i) dat verzoeker geen

aannemelijke verklaring kan geven voor het feit dat hij specifiek het doelwit zou zijn geweest van zijn vermeende belagers, nu elk concreet motief, zoals een conflict, zakelijke rivaliteit of voorgeschiedenis, ontbreekt. In het licht hiervan wordt het evenmin plausibel geacht dat deze Venezolaanse criminelen aanzienlijke inspanningen zouden leveren om verzoeker te blijven bedreigen, zonder dat zij hun dreigementen ooit concreet hebben uitgevoerd, en dit ondanks het feit dat verzoeker nooit inging op hun geldelijke eisen en zij volgens zijn verklaringen wel degelijk wisten waar zijn familie zich bevond. Voorts wordt geoordeeld (ii) dat verzoekers houding en gedrag niet te verzoenen zijn met de door hem ingeroepen vrees, daar hij (a) enerzijds Colombia halsoverkop heeft verlaten na slechts twee confrontaties, en dit zonder te weten wie zijn belagers waren of waarom hij geïsoleerd werd, noch pogingen te hebben ondernomen om hierover meer duidelijkheid te verkrijgen, en (b) anderzijds pas twee weken na de vermeende mishandeling van zijn zoon een klacht heeft ingediend bij de Colombiaanse autoriteiten, een klacht die verzoeker bovendien niet actief heeft opgevolgd. Daarnaast wordt vastgesteld (iii) dat verzoekers verklaringen over de aangehaalde dreigberichten vaag zijn en van weinig interesse getuigen. Tevens legt verzoeker (iv) incoherente en onsamenhangende verklaringen af over de chronologie van de door hem aangehaalde feiten. Wat betreft (v) de door verzoeker neergelegde documenten wordt geoordeeld dat deze niet van aard zijn om de appreciatie van verzoekers asielaanvraag in een ander daglicht te plaatsen.

6.1.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel, gelet op wat volgt, in gebreke blijft.

Daar waar verzoeker betoogt dat de door hem voorgelegde documenten een begin van bewijs vormen van de door hem aangehaalde feiten, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze oordeelt dat aan deze stukken slechts een beperkte bewijswaarde kan worden toegekend.

Wat de kopie van de klacht betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat de loutere omstandigheid dat een persoon melding doet van een misdrijf niet kan worden beschouwd als een objectief bewijs van de voorgehouden feiten. Het document in kwestie geeft in wezen louter de eenzijdige verklaringen van verzoeker weer en uit niets blijkt dat deze verklaringen door een objectieve derde gestaafd of bevestigd worden. Verzoeker brengt bovendien geen documenten bij met betrekking tot het verdere verloop van deze procedure of het resultaat ervan. Integendeel, verzoeker blijkt zelfs geen enkele informatie te kunnen verschaffen over de verdere opvolging ervan daar hij zich hier niet over geïnformeerd heeft (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud van 12 maart 2025 (hierna: NPO CGVS), p. 20-21). Daarenboven wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat deze klacht inhoudelijk werd onderzocht door de Fiscalía, doch vervolgens gearchiveerd werd op grond van artikel 79 van de Colombiaanse "*Código de Procedimiento Penal*" (Wetboek van Strafvordering), wat blijktens de informatie vervat in het administratief dossier inhoudt dat het Openbaar Ministerie van oordeel is dat de in de klacht vermelde feiten geen onrechtmatige strafbare handelingen inhouden. Verzoeker betwist dit niet.

Wat de screenshots van de dreigementen betreft die verzoeker op zijn gsm ontving, wijst de Raad erop dat hieruit niet kan worden afgeleid wie de ontvanger van de berichten is. Hoe dan ook kunnen deze screenshots hoogstens aantonen dat dergelijke berichten werden verstuurd, maar vormen deze geenszins een bewijs van de erin vermelde feiten of de beweerde opsteller van de dreigementen aangezien dergelijke berichten makkelijk geënceneerd kunnen worden en allerminst aantonen waar, door wie, in welke omstandigheden of met welke intenties ze opgesteld of verstuurd werden.

Verzoeker legt voorts enkel ongedateerde foto's neer van de verwondingen die zijn zoon zou hebben opgelopen. Aan de foto's kan evenwel slechts een geringe bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke encenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld.

Gelet op wat voorafgaat kunnen de neergelegde documenten als dusdanig niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Bijgevolg moet overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig en gegronnd kunnen worden beschouwd. Blijkens de motieven van de bestreden beslissing is dit evenwel niet het geval, nu verzoekers verklaringen niet samenhangend en aannemelijk worden geacht en zijn algemene geloofwaardigheid niet is komen vast te staan.

Waar verzoeker aanvoert dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud begripsproblemen en stress vertoonde, hetgeen volgens hem de vastgestelde verwarring over data en de opeenvolging van gebeurtenissen zou verklaren, dient er vooreerst op gewezen te worden dat er weliswaar kan aangenomen worden dat een persoonlijk onderhoud stress en emoties met zich meebrengt. Dit neemt evenwel niet weg dat van een verzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk

heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in het geheugen van verzoeker te zijn gegrift, zodat de aangevoerde stress geen aannemelijke verklaring vormt voor de hoger gedane vaststellingen.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt voorts dat de *protection officer* er herhaaldelijk op heeft gewezen dat er niet van verzoeker verwacht werd exacte data op te geven, maar wel een logische en coherente chronologie van de gebeurtenissen (NPO CGVS, p 8-12, 14, 16, 26-27). Niettemin werd vastgesteld dat verzoekers asielrelaas interne logica en samenhang ontbeert met betrekking tot de opeenvolging van de door hem geschetste feiten. Dat verzoeker aangeeft moeite te hebben met het herinneren van precieze data, kan de vaststellingen in de bestreden beslissing niet verklaren. De onduidelijke verklaringen van verzoeker raken bovendien niet aan "secundaire" elementen, zoals verzoeker voorhoudt, maar hebben betrekking op de kernelementen van verzoekers asielrelaas.

Het louter verwijzen naar algemene informatie omtrent de toename van afpersing, geweld en de aanwezigheid van georganiseerde criminele netwerken in Colombia, en meer bepaald in de regio Madrid (Cundinamarca), is verder niet van aard om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het - lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige slechts blijft steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

6.1.4. Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

6.1.5. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

6.1.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden aangenomen.

6.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Colombia.

6.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst verlaten heeft en er thans niet naar wil terugkeren omwille van de problemen die hij had met een mensensmokkelnetwerk.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Colombia zou hebben gekend.

6.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

In de aanvullende nota van de verwerende partij, neergelegd op 25 september 2025, wordt op basis van de meest recente landeninformatie, met name EUAA, "Colombia Country Focus" van december 2022, UNHCR "International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, en de COI Focus "Colombia: veiligheidssituatie" van 10 april 2025 aangaande de veiligheidssituatie in Colombia het volgende uiteengezet:

"In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren '2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in dezer om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed

uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdoleerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC-strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoeker brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop vermelde analyse is gestoeld niet langer correct, dan wel actueel zou zijn of dat de verwerende partij hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De in de aanvullende nota opgenomen motieven vinden steun in de landeninformatie aanwezig in het rechtsplegingsdossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

6.2.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet

6.3. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het CGVS.

6.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zesentwintig door:

K. ALLYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

K. ALLYNS